

31.01.2021 Vízkereszt utáni utolsó vasárnap/ letzte Sonntag nach Epiphania

Köszöntés/Begrüßung: Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége.
Mach dich auf, werde licht! Denn dein Licht kommt, und die Herrlichkeit des Herrn ist aufgestrahlt über dir. (Ézs/Jes 60,1)

Olvasmány¹ 2Móz3,1-6: Mózes pedig apósának, Jetrónak, Midján papjának a juhait legeltette. Egyszer a juhokat a pusztán túlra terelte, és eljutott az Isten hegyéhez, a Hórebhez. Ott megjelent neki az Úr angyala tűz lángjában egy csipkebokor közepéből. Látta ugyanis, hogy a csipkebokor tűzben ég, de mégsem ég el a csipkebokor. Akkor Mózes ezt mondta magában: Odamegyek, és megnézem ezt a nagy csodát: miért nem ég el a csipkebokor? Amikor az Úr látta, hogy odamegy megnézni, megszólította őt Isten a csipkebokor közepéből, és ezt mondta: Mózes! Mózes! Ő pedig így felelt: Itt vagyok! Isten ekkor azt mondta: Ne jöjj közelebb! Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állsz! Majd ezt mondta: Én vagyok atyádnak Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. Ekkor Mózes eltakarta az arcát, mert félt rátekinteni az Istenre.

Lesung² 2Mos3,1-6: Und Mose weidete die Schafe seines Schwiegervaters Jitro, des Priesters von Midian. Und er trieb die Schafe über die Wüste hinaus und kam an den Gottesberg, den Choreb. Da erschien ihm der Bote des Herrn in einer Feuerflamme mitten aus dem Dornbusch. Und er sah hin, und sieh, der Dornbusch stand in Flammen, aber der Dornbusch wurde nicht verzehrt. Da dachte Mose: Ich will hingehen und diese grosse Erscheinung ansehen. Warum verbrennt der Dornbusch nicht? Und der Herr sah, dass er kam, um zu schauen. Und Gott rief ihn aus dem Dornbusch und sprach: Mose, Mose! Und er sprach: Hier bin ich. Und er sprach: Komm nicht näher. Nimm deine Sandalen von den Füßen, denn der Ort, wo du stehst, ist heiliger Boden. Dann sprach er: Ich bin der Gott deines Vaters, der Gott Abrahams, der Gott Isaaks und der Gott Jakobs. Da verhüllte Mose sein Angesicht, denn er fürchtete sich, zu Gott hin zu blicken

Alapige 2Pét 1,16-21 Mert nem kitalált meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének. Mert amikor az Atya Istentől tisztességet és dicsőséget nyert, és ilyen szózatot intézett hozzá a felséges dicsőség: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm”, mi hallottuk ezt a mennyből jött szózatot, mert együtt voltunk vele a szent hegyen. Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha figyeltek, mint sötét helyen világító lámpásra, amíg felvirrad a nap, és felkel a hajnalszín szívetekben. Mindenekelőtt tudnotok kell, hogy az Írás egyetlen prófécija sem ered

¹ <https://abibliamindenkie.hu/>

² <https://www.die-bibel.de/bibeln/online-bibeln/lesen/ZB/EXO.3/Exodus-3>

önkényes magyarázatból, mert sohasem ember akaratából származott a prófécia, hanem a Szentlélektől indítatva szóltak az Istentől küldött emberek.

Talán ismerjük azt a nagyon elterjedt gyermekéneket, hogy kicsiny kis fényemmel világítani fogok. Nos ez egy Amerikából származó ének, s még el is lehet mutogatni. Gyermekfoglalkozásokon előszeretettel használják manapság is. Az éneknek ez a strófája azt próbálja kifejezni, hogy nekünk is van fényünk s azzal mi is világítunk mások számára a világban.

S valóban a fényt meglátjuk. Észrevesszük. Mint Mózes is, mikor legeltette apósa juhait. S meglátta az el nem égő csipkebokor tüzét. S az alapigében is úgy olvassuk, hogy Isten igéje mintegy fénylő lámpásként tud világítani számunkra.

S valóban az útkeresés, az irányok keresése egy örök kérdés volt és lesz is a keresztyénség életében. Mint ahogyan a levél írásának idején nem volt minden sima, egyszerű, úgy ma sem. De pont ezért merjük azt mondani, hogy érdemes a Bibliát forgatni, olvasni, annak iránymutatását értelmezni. Mégpedig úgy, hogy aztán társadalmi kérdésekben és személyesekben egyaránt lehet abból erőt meríteni, s irányt találni, amit a Biblia mond. S ezt persze nem úgy kell értelmeznünk, hogy akkor minden saját gondolat nélkül kell élnünk, s a Bibliához is így közelítenünk. Nem. S látjuk, hogy az egyház történetében is számtalan írásmagyarázó közeledett az íráshoz úgy, hogy kereste annak lényegét, a mondanivalóját. Azt, amit aztán érdemes tovább adni.

Ahogyan az apostol is arról beszél, hogy amit ők láttak, hallottak, megélték, megtapasztaltak, azt adták tovább, abból írnak a gyülekezetnek is. Mert ez az alapja az írásnak. Hogy a Szentlélek által mit és hogyan adott nekik Isten. S éppen ezért érdemes azt olvasni. Épülni belőle.

S érdemes ezt tovább adni. Elmondani a gyerekeknek, a családtagoknak, hogy mi mit is értettünk meg az Írásból, hogy miért is tartjuk fontosnak, s hogy mennyire épít az nemcsak minket, hanem egy-egy közösséget, gyülekezetet is. Mert egymás által is épülünk. Hogy látom azt, hogy nem vagyok egyedül a hitemmel, keresztyénként, protestánsként, reformátusként.

Tartozok valakikhez, valakikhez. Ez már önmagában is nagy dolog és épít. Nem is kicsit. S én szomorúan látom azt, mikor valaki elveszett, s nem találja magát otthon sehol, s örökösen keresi, hogy akkor hova is tartozik. Szomorúnak látom, mert bár lehet, hogy valakinek ilyen az útja, de valahogy az ilyen életekben nem látszik a nyugvópontra jutás. A megállapodottság, a megelégedettség érzése. Annak az öröme, hogy megérkeztem, hogy teljességben élek. Hogy tartozom valahova. Hogy helyem van a világban. S feladatom is. Hiszen ahogyan arról szóltunk már korábban, mindannyian felelősek vagyunk a keresztyén hitünkért, s azért, hogy ezt továbbadjuk. Merítsünk hát ebből a fényből, vegyük mi is kezünkbe ezt a világító lámpást, s világítsunk mi is. Adjuk tovább ezt a fényt, hogy a keresztyénség érdemes, értelmes és járható út. Hogy a gyülekezeti közösség építő, s ahogyan Isten által úgy egymás által is épülhetünk. Nap mint nap.

Predigttext: 2Petr1,16-21 Denn nicht, weil wir klug ausgedachten Mythen gefolgt sind, haben wir euch die Macht und das Kommen unseres Herrn Jesus Christus kundgetan, sondern weil wir Augenzeugen

seines majestätischen Wesens geworden sind. Denn empfangen hat er von Gott, dem Vater, Ehre und Anerkennung, als eine Stimme von der erhabenen Herrlichkeit her erklang, die zu ihm sprach: Das ist mein Sohn, mein geliebter Sohn, an ihm habe ich Wohlgefallen. Und diese Stimme, die vom Himmel kam, haben wir gehört, als wir mit ihm zusammen auf dem heiligen Berg waren. Eine umso festere Grundlage haben wir darum im prophetischen Wort, und ihr tut gut daran, darauf zu achten, wie auf ein Licht, das an einem dunklen Ort scheint, bis der Tag anbricht und der Morgenstern aufgeht in euren Herzen. Denn - das sollt ihr vor allem andern wissen - keine Weissagung der Schrift verdankt sich menschlicher Anschauung. Denn was an Weissagung einst ergangen ist, geht nicht auf den Willen eines Menschen zurück, vielmehr haben, getrieben vom heiligen Geist, Menschen im Auftrag Gottes gesprochen.

Die Apostel haben Christus gesehen, aber dieses Glück hatten wir leider nicht. Oder Gott sei Dank. Wären wir vielleicht dort gewesen, wie Thomas der sagte: ich glaube es nicht. Wir brauchten vielleicht auch Beweise ohne Ende. Und vielleicht wären die Beweise auch nicht genug. Haben Sie keine Angst, es ist nicht ein gewisser Pessimismus, sondern eher einer Wahrnehmung über der Skepsis heutzutage. Skepsis oder mit anderen Wörtern Zweifel. Zweifel ohne Ende und keine Gewissheit. Kein Vertrauen, kein innere Sichere Vorstellungen, also kein Glauben.

Nun liebe Gemeinde auf erstem Blick scheint es so, dass wir uns vor einer entweder oder Frage befinden. Aber ich glaube wir müssen daran denken, dass wir einen menschlichen Verstand besitzen. Menschliche Fähigkeiten und Grenzen, die nicht alles mit Logik und reinen Vernunft definieren und begriffen können. Und so dann sind wir nicht bei einer entweder-oder Frage. Dann haben wir eine Gewissheit darüber, dass wir nicht über alles endgültige Antworten bekommen hier in unserem irdischen Leben.

Manches ist für solchen Fähigkeiten Verborgen. Und es wird auch vom Verfasser des Briefes deutlich gemacht. Nicht aus menschlichem Willen, sondern aus Gottes Geist stammt das, was in der Schrift ist. Auf jeden Fall ist es eine immer schwierige Frage zwischen unseren eigenen Willen und Gottes Geist. Wo ist die Grenze?

In der Kirchengeschichte und auch heute sehen wir leider genügend Beispiele wo die Bibel, und Gottes Geist missbraucht wurde. Krieg in Namen Gottes, menschenverachtenden Gesellschaftssysteme im Namen Gottes. Mörder und kranken Menschen die üblen Sachen gemacht haben, weil sie behaupteten, dass Gott sie etwas gesagt, geboten hat und vieles mehr.

Es ist immer nötig eine gesunde Selbstreflexion zu haben. Und der Verfasser oder die Verfasser dieses Briefes üben es auch. Aber alles was Glauben trägt führt er oder sie zurück zu ihrer Kundgebung. Was sie erlebt haben damals. Mit Christus und durch Christus.

Im protestantischen Christentum sagen wir sehr oft, dass unser Glauben kommt auf Grund der Bibel und Bibelauslegung. Aber sehr oft haben wir eigene Erlebnisse die sozusagen Bestätigungen sind. Ein erhörtes Gebet, ein mitleidender Mensch, jemand der Zuhört, ein Naturereignis, etwas mit unserer Gesundheit. Kleine

oder große Erlebnisse. Aber wenn wir nur auf diese achten dann können wir sehr schnell zu einer gewissen Einstellung gelangen, dass wir dann der Schrift nicht brauchen. Darauf achtet auch Johannes Calvin, wenn er schreibt über „Schwindelköpfe, die sich hochmütig zu geisterfühltem Lehrer ausgeben, aber sie verachten alles lesen der Schrift und machen sich über Einfalt derer Lustig, die nach ihrer Meinung an Toten und tötenden Buchstaben haben.“³

Also nicht nur der Geist, nicht nur die Erlebnisse, sondern auch die Heilige Schrift ist uns wichtig und bedenkenswert. In einer solcher Einheit müssen wir umgehen. Deswegen sage ich immer für Freunden und Bekannten: Man liest die Bibel nicht nur einmal durch und fertig. Sondern liest lebenslang. Und so dann leuchtet uns auch Gott ein, wie mit einem Licht ins Dunkel und in allfälligen Erlebnissen und Fragen, Gewissheiten. Mit dem Geist und durch die Schrift.

So wünsche ich uns allen sein Licht in unserem Leben, was wir dann auch weitergeben können. Amen.

Gebet: Gott, du kannst durch ein besonderes Ereignis in unser Leben einbrechen. Wir bitten dich: Lass uns hören, was du uns sagen willst; lass uns die Möglichkeit nicht verpassen, dich neu kennenzulernen. So bitten wir für dein Licht in unserem Leben, und den Geist um dieses Licht auch weitergeben zu können. In der tiefsten Dunkelheit und Sorgen auch. So bitten wir für dein Gegenwart nicht nur in unserem Leben und im Leben unseren Familien und Verwandten. Wir beten auch für Menschen die krank, verlassen, einsam, arbeitslos, zweifelnd, gebrochen, ausgebrannt sind. Leuchte Sie ein, durch dein Mittel durch dein Licht jeden Tag.

Örök Isten könyörgünk oly sokakért, akiket nem is ismerünk, akik messze vannak tőlünk, s nem is látjuk őket magunk előtt. Add, hogy munkálkodhasson a te fényed az emberek életében. Akár általunk is, a mi gyülekezetünkön keresztül is. De imádkozunk a döntéshozókért, a vezetőkért. Hogy bánjanak jól és tisztességgel a rájuk bízottakkal s ne éljenek vissza hatalmukkal. A Krisztusért kérünk, hallgasd meg imádságunkat. Ámen.

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Vater unser im Himmel, Geheiligt werde dein Name. Dein Reich komme. Dein Wille geschehe, wie im Himmel, so auf Erden. Unser tägliches Brot gib uns heute. Und vergib uns unsere Schuld, wie auch wir vergeben unseren Schuldigern. Und führe uns nicht in Versuchung, sondern erlöse uns von dem Bösen. Denn dein ist das Reich und die Kraft und die Herrlichkeit in Ewigkeit. Amen.

³Calvin, Jean: Unterricht in der christlichen Religion = Institutio Christianae religionis / Johannes Calvin. Nach der letzten Ausg. übers. und bearb. von Otto Weber, Neukircher, 1955, 1997, 35 <https://www.calvin-institutio.de/inhaltsverzeichnis.php?elementId=2>

Áldás / Segen (2Pét/Petr 3,18): ...növekedjeteK a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében. Övé a dicsőség most és az örökkévalóságban!

Wachst vielmehr in der Gnade und Erkenntnis unseres Herrn und Retters Jesus Christus. Ihm sei Ehre, jetzt und bis zum jüngsten Tag. Amen

Isten gazdag áldását kívánva

Gottes reichen Segen wünschend

Kádas Richárd László